

## Kuida Weipse järw ilmale tulli.

(Üks ennemuistne jut Viivlandi maalt.)

Sest on mitto sadda aastad taggasi, kui Viivlandi maal se wäggew kunningas Karlus pagganatte ülle wallitses. Siis ellasid seal palju metsade sees hirmsad karrud ja metshärjad suurte pilla karrusse laskadega; põdrad ja metshobboised lippasid omma kerge jallaga seal, et puud raggisefid, läbbi kõrwe. Ei olnud senna maa nurla weel wõerast maalt ei kaupmehhi omma laewadega, ei ka sõamehhi terrawa möegaga tulnud risti tähte ülles asjutama, waid pimmedus lattis weel rahwa süddamed ja meled. Kunninga Karlusse maea olli kallist hilgawa kiwist ülles ehitud ja läikis emalt otsego kuld, mis päwa paistel särrab. Ühhe pühhaks peetud metja tulla lähhedal, kus kolm walged (head) ja kolm musta (kurja) waimo, se on pagganatte ebba jummalad, pesjitasid, seisis se kunninga loss; seal ellas temma leige omma perretonnaga. Waenlased kartsid tedda wägga, ta omma rahwas armastas tedda nenda kui olleks ta neile laia melewalda ja priidust jägganud. Temma olli rikkas ja kuulus, agga siiski pudus temmal üks asji, mis ta suuremaks õnneks arwas ollewad, se olli: temma naesl ep olnud siggidust. Ta tõntas walge jummalattele palju ohwrid ja andi, kui nemmad temma palwe

tuleksid, ja temma ihhaldamisse järrele teeksid. Sa wata: seitsme aasta pärrast sai temma palwe tulnud, ja kunninga prona, temma armas abbišasa, sattus nurga wodi kaskikuttega. Üks olli poeg, ni nobbe ja terrane kui taat isse; teine olli tüttar, walgeruge peaga, ja silmad kui sinisad, naeratas kattist eide wasto. Kunningas, täis rõmo, ohwerdas walge jummalattele rohked annid, nenda kui ta tõntand; need mustad jummalad agga puhlesid tullist wiikka täis, et Karlus neid miks ei pidand, sest nemmad arwasid ennast ka tähhelepanemisse wäärt ollewad. Nemmad usjitasid selle pärrast sedda pahha waimo, kes surma ülle wallitses, Wlins olli selle nimmi, et ta omma pahha surretawa filmaga kunninga poiofesse peale wataks, ja tedda sega ärra hullaks. Lapsse kossus senni nähtawast, ja teggi wannemattele rõmo, et jubba telete suus liikus ja papp ja mamma wõis ütelda: agga nüüd täis pahha film ta ülle, ja panni tedda kiddunema. Mõnne aea pärrast olli se noor wõssu närtfind surmale, ja maeti mahha. Rannapura agga, õndsa weike õdde jäi ellusse, ja õitses kui lillale ihhu ja hinge polest kunninglikku wannematte rõmuks, kelle ainus laps temma nüüd olli. Deluste wiikka ep olnud poliku tööga mitte weel kustunud; nemmad lastsid sellepärrast, kui kunninga tüttar seitsme aastaseks sai, tedda ühhe wana kurja nõia küüsi sattuda. Selle nõia nimmi olli